

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. гр.Велинград, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИНГРАД, II - ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ИВАНКА Н. П.А

при участието на секретаря ДОНКА ЕМ. ТАБАКОВА
като разглежда докладваното от ИВАНКА Н. П.А Гражданско дело №
20235210100910 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 31, ал.2 от ЗС от Д. С. Б. против
С. Ж. Ж. за осъждане на ответницата да заплати на ищеца сумата от 4 553,04
лв., представляваща обезщетение за ползване на 1/2 идеална част от
недвижим имот- самостоятелен обект в сграда и идентификатор
10450.502.677.1.21 по КККР, одобрени със Заповед РД -18-1214/06.06.2018 г
на ИД на АГКК, с предназначение – жилище, апартамент, находящ се във
Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап. 1, за периода от 06.06.2022 г. до
14.09.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на
подаване на исквата молба, до окончателно изплащане на сумите.

Ищецът твърди, че с ответницата са съсобственици при равни дялове на
самостоятелен обект в сграда и идентификатор 10450.502.677.1.21 по КККР,
одобрени със Заповед РД -18-1214/06.06.2018 г на ИД на АГКК, с
предназначение – жилище, апартамент, брой на нива - 1, с застроена площ от
55.30 кв. м., ведно с прилежащите общи части на сградата и таванско
помещение с площ от 62 кв. м, находящ се в сграда №1, застроена в поземлен
имот с идентификатор 10450.502.677, с адрес на имота: Велинград, бул.
***** № 206, ет.6, ап. 1, при съсед: на същия етаж - няма, под обекта:
10450.502.677.1.15;10450.502.677.1.12; 10450.502.677.1.14.Имотът закупили с
през 2006г. с Нотариален акт №187, том IV,рег.1181, дело 902 от 07.08.2006
г., издаден от СВ при РС Велинград.

Поддържа се, че по заведено от ответницата гр. д. № 495/2022 г Районен
съд Велинград по ЗЗДН, на основание издадена заповед за незабавна защита

№ 7/06.06.2022 г. бил отстранен от съвместното обитаване от страните жилище, находящо се във Велинград, бул. ***** № 206, ет.5, ап. 1, до приключване на делото. С Решение № 225/13.09.2022 г. по гр. д. № 495/2022 г. Районен съд Велинград на ответницата били предоставени мерки закрила на основание чл.5, ал.1, т. 2 от Закона за защита от домашно насилие. По силата на постановеното решение ищецът бил отстранен от съвместно обитаваното жилище във Велинград, бул. ***** №206, ет. 5, ап.1 за срок от още една година. Било му забранено, на основание чл. 15 във вр. с чл. 5 ал. 1, т.3 от ЗЗДН да приближава пострадалото лице - С. Ж. Ж. за същия срок от една година. Въз основа на решението била издадена заповед за защита № 4 от 14.09.2022 г.

Сочи, че реално бил отстранен от жилището за срок от 15 месеца и няколко дена и по този начин бил лишен от правото да го ползва съобразно дела си в съсобствеността, а ответницата се обогатила неоснователно поради ползването на общия имот, без да дължи наем за половината от него, на която не е собственик.

Излага, че отправил нотариална покана до ответницата, с която претендирал обезщетение за ползване на имота, равняващо се на средния пазарен наем в размер на 408 лева за периода от 06.06.2022 г. до 11.07.2022 г. и по 350 лева месечен наем за в бъдеще.

Към момента на завеждането на исковата молба, не постъпило плащане за ползването на имота по посочената от ищеца банкова сметка, а жилището продължавало да се ползва от ответницата.

Претендира ответницата да бъде осъдена да му заплати сумата от 4 553,04 лв., след допуснато от съда изменение на иск чрез увеличаване на неговия размер, представляваща обезщетение за ползване без основание на 1/2 идеална част от недвижим имот-жилище находящо се във Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап.1 за периода от 06.06.2022 г до 14.09.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от деня на подаване на исковата молба, до окончателно изплащане на сумите.

Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответницата не оспорва, че с ищеца са съсобственици при равни дялове на самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10450.502.677.1.21 по КKKP на гр. Велинград, представляващ апартамент със застроена площ от 55.30 кв.м., ведно с прилежащите общи части на сградата и таванско помещение с площ от 62 кв. м., находящ се в сграда № 1, застроена в поземлен имот с идентификатор 10450.502.677, който заедно закупили през 2006 г.

Излага, че са живеели на семейни начала от 2007 г., за което през 2006 година закупили апартамента във Велинград. От съжителството им, на 30.04.2008 г., се родило детето Ж.М.Д. Б.а. В процесния имот семейството живееело съвместно до 30.05.2023 г., когато Б. се изнесъл от жилището, а на 06.06.2022 г. официално бил отстранен от РС-Велинград за извършено от

него домашно насилие над ищцата.

С Решение № 225/13.09.2022 г. до 23.09.2023 г. по гр.д. № 495/22 г., ищецът бил отстранен от жилището им за срок от една година.

С определение по чл. 323, ал. 1 ГПК по гр. д. 1023 по описа на съда за 2022 г., в производство по иск с правно основание чл. 127, ал. 2 СК, били постановени привременни мерки, с които родителските права по отношение на роденото от съжителството на страните дете били предоставени на ответницата, а местоживеенето му било определено на адреса ѝ в процесното семейно жилище.

На 05.10.2023 г. срещу ищеца отново била издадена Заповед за незабавна защита № 16 по гр. д. № 960/2023 г. по описа на Районен съд Велинград.

Не оспорва, че жилището се ползва само от нея и дъщеря им, а ищецът не живее в него поради отстраняването му и поради собствено желание.

Сочи, че между страните понастоящем се водело дело за делба на жилището, което тя също желаела да бъде поделено, но предвид че засега от съда било постановено в него да живее дъщеря им, ответницата също го ползвала.

Предвид гореизложеното счита, че искът следва да бъде отхвърлен.

Претендира разноски.

Съдът като обсъди доводите и възраженията на страните и като прецени представените от страните писмени доказателства поотделно и в съвкупност, счете за установено следното от фактическа и правна страна:

Ищецът и ответницата са съсобственици при равни дялове от по ½ ид. част на самостоятелен обект в сграда и идентификатор 10450.502.677.1.21 по КKKP одобрени със Заповед РД -18-1214/06.06.2018 г на ИД на АГКК, с предназначение – жилище, апартамент, брой на нива - 1, с застроена площ от 55.30 кв. м., ведно с прилежащите общи части на сградата и таванско помещение с площ от 62 кв. м, находящ се в сграда №1, застроена в поземлен имот с идентификатор 10450.502.677, с адрес на имота: Велинград, бул. ***** № 206, ет. 6, ап. 1, при съсед: на същия етаж - няма, под обекта: 10450.502.677.1.15; 10450.502.677.1.12; 10450.502.677.1.14. Съсобствеността са придобили през 2006г. чрез покупко-продажба, обективизирана в Нотариален акт №187, том IV, рег.1181, дело 902 от 07.08.2006 г.

През 2007г. страните заживели на семейни начала в придобития имот, който станал и семейното им жилище. От фактическото им съжителство на 03.03.2008г. е родено детето Ж.М.Д. Б.а.

През 2022 г. отношенията между ищцата и ответника се влошили. Със Заповед за незабавна защита № 7/06.06.2022г. по гр. д. 495/2022 г. на Районен съд-Велинград по отношение на ответницата С. Ж. са предоставени мерки за закрила по ЗЗДН. На осн. чл.18, във вр. чл. 5, ал. 1, т. 2 ЗЗДН ищецът Д. Б. е отстранен от съвместно обитаваното жилище в гр. Велинград, бул. *****

№ 206, ет. 5, ап. 11, до издаването на заповед за защита или отказа на съда. С решение № 225/13.09.2022г. по гр. д. 495/2022г. на Районен съд-Велинград е издадена Заповед за защита № 4/14.09.2022г., с която Д. Б., на осн. чл. 5, ал. 1, т. 2 ЗЗДН е отстранен от съвместно обитаваното жилище в гр. Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап. 11 за срок от една година, т. е. до 14.09.2023г.

По гр. д. 1023/2022г. на РС Велинград, образувано по иск с правно основание чл. 127, ал. 2 СК от С. Ж. Ж. против Д. С. Б. за предоставяне упражняването на родителските права по отношение на роденото от фактическото съжителство на страните непълнолетно дете Ж.М. Б.а, с определение от 22.11.2022г. на РС Велинград са постановени привременни мерки, с които упражняването на родителските права по отношение непълнолетното дете е предоставено на майката С. Ж. и е определено местоживеенето на детето да е при майката, на адреса в гр. Велинград, ул. ***** № 206, ет. 5, ап. 11.

Установява се от показанията на разпитаните свидетели Р.Р. и К.Й., че в началото на месец юни 2022г., ищецът се е изнесъл от жилището, в което съжителствал с ответницата, тъй като в отношенията им започнали проблеми. Оттогава страните не живеят заедно. В имота останали ответницата, заедно с непълнолетната им дъщеря, която продължила да се отглежда от майка си. Понастоящем двете продължават да живеят там.

През учебната 2022г.-2023г. детето продължава средното си образование в гр. Пазарджик в ПМГ „Константин Величков“ и живее на общекитие.

С Нотариална покана от 11.07.2022г. от Д. Б. до С. Ж. ищецът е поканил ответницата да му заплати обезщетение за лишаване от ползването на имота в размер на 408 лв. за периода от 06.06.2022г. до 11.07.2022г., както и сумата в размер на 350 лв. месечно за бъдещ период. Поканата е връчена на С. Ж. на 14.07.2022г.

Хипотезата на чл. 31 ал.2 от ЗС е частен случай на общата забрана по чл. 59 от ЗЗД за неоснователно обогатяване. Приложима е в отношенията между съсобственици по повод ползването на обща вещ. Съгласно чл. 31, ал. 1 ЗС всеки съсобственик може да си служи с общата вещ съобразно нейното предназначение и по начин да не пречи на другите съсобственици да си служат с нея според правата им. Препятстването от страна на ползващия съсобственик на възможността друг съсобственик да упражни субективното си материално право да ползва своята част от общата вещ, нарушава забраната по ал.1 да не се пречи и поражда установеното в ал. 2 на чл.31 от ЗС право на обезщетение. То е средството за защита на лишените от възможност пряко да си служат с общата вещ съобразно притежавания дял съсобственици и е компенсация срещу неправомерното ползване на един от съсобствениците.

Задължението за заплащане на обезщетение от страна на ползващия съсобственик възниква с получаване на писмено поискване от лишения от

възможността да ползва общата вещ съсобственик. Писменото поискване по чл. 31 ал.2 от ЗС е едностранно волеизявление за заплащане на обезщетение, на което законодателят е регламентирал единствено формата, но не и съдържанието. Равнозначно е на поканата по чл.81 ал.2 от ЗЗД и след получаването му съсобственикът изпада в забава. От този момент той дължи обезщетение и от този момент започва да тече срокът на общата пет годишна погасителна давност. Веднъж отправено, писменото поискване се разпростира неограничено във времето докато трае съсобствеността или се прекрати ползването от съсобственика. Всяко писмено волеизявление от съсобственик до съсобственик, съдържащо искане за лично ползване или за заплащане на обезщетение за лишаване от ползването, съставлява покана по смисъла на чл. 31, ал. 2 ЗС. Без значение дали поканата е нарочна, или се съдържа в друг акт, например в исковата молба. Неползващият вещта не е длъжен да заяви желание за лично ползване, за да може да претендира обезщетението, тъй като причина за разместването на блага в имуществените сфери на двамата съсобственици е осъществяването само на един от тях ползване, а не липсата на изразена воля от страна на другия съсобственик да ползва вещта според правата си /Решение № 119/ 11.03.2009г. по гр. д. 3204/2009г. на II г. о. на ВКС, Решение № 133/18.02.2019г. по гр. д. 692/2018г., II г. о. на ВКС/

Претенцията за обезщетение по чл. 31 ал.2 от ЗС ще е основателна, когато неползващия съсобственик е отправил писмено искане и то е получено от ползващия съсобственик и въпреки той или член на неговото семейство продължава пряко и непосредствено да си служи с цялата обща вещ, съобразно предназначението ѝ, за задоволяване на свои /лични или на семейството си/ потребности, без да зачита конкурентните права на друг съсобственик; той или член на неговото семейство не си служи пряко и непосредствено с цялата обща вещ, но имайки достъп до нея, не допуска друг съсобственик да си служи с нея/например като държи ключа/; ползващият съсобственик е допуснал на безвъзмездно основание /с договор за заем за послужване/ трето за собствеността лице, което само или заедно с него ползва общата вещ /този смисъл ТР № 7 от 02.11.2012 г. по тълк. дело № 7 по описа за 2012 г. на ОСГК на ВКС/.

Правото на обезщетение се дължи само за времето, през което съсобственикът е лишен от възможността да си служи с общата вещ съобразно своя дял. То не възниква когато съсобственик отказва да приеме предоставената от ползващия съсобственик част от общата вещ, съответстваща на дела му или му е дадена възможност да ползва общата вещ заедно с него, защото в този случай няма лишаване от ползване, а нежелание да се ползва. Размерът на обезщетението се определя в съответствие с наемното възнаграждение, при съобразяване обема, за който ползващия имота съсобственик-длъжник надхвърля своята квота или дял в съсобствеността.

Установи се от доказателствата по делото, че страните са съсобственици при равни дялове от по $\frac{1}{2}$ ид. ч. на самостоятелен обект в сграда и идентификатор 10450.502.677.1.21 по КККР одобрени със заповед РД -18-

1214/06.06.2018 г на изп. директор на АГКК, с предназначение – жилище, апартамент, находящ се в Велинград, ул. ***** №206, ет.6, ап. 1, който е и семейното им жилище. След отстраняването на ищеца в началото на месец юни 2022г. със Заповед за незабавна защита № 7/06.06.2022г. по гр. д. 495/2022г. на РС-Велинград, имотът се ползва изцяло от ответницата Ж., която е останала да живее там заедно с непълнолетната им дъщеря. По време на действие на заповедта за незабавна защита, а именно до 14.09.2022г. и след издаване на Заповед за защита № 4/14.09.2022г. за срока на действието ѝ до 14.09.2023г. ищецът е лишен на ползва имота съобразно неговото предназначение, а имотът се ползва от ответницата. Обстоятелството че ищецът е отстранен от имота по силата на разпоредбите на Закона за защита от домашно насилие, не го лишава от правото да ползва имота, поради което за този период му се дължи обезщетение от ползващия процесния имот без основание, макар последният да се ползва от закрила по силата на ЗЗДН /в този смисъл Решение № 73/07.06.2017г. по гр. д. № 3034/2016 г. на III г. о. на ВКС/.

Ищецът е отправил до ответницата писмена покана за заплащане на обезщетение за ползването на притежаваната от него ½ ид. част, която е получила на 14.07.2022г. Не се установи, че ответницата е заплащала обезщетение за процесния период.

Не се установи и че ответницата е предложила на ищеца да ползва имота съобразно правата си. Такъв извод не следва от показанията на разпитаните свидетели по делото. И двете свидетелки заявиха, че ответницата е останала да живее в имота с детето след издаване на заповедта за незабавна защита и че отношенията между страните са станали нетърпими. Влошените отношения между страните и наложените мерки за закрила по ЗЗДН за периода от 06.06.2022г. до 14.09.2023 г. правят обективно невъзможно съвместното лично ползване на съсобствения имот. Дори по време на действие на мерките по ЗЗДН ответницата да е предлагала на ищеца да ползват съвместно имота и той да е отказал, този отказ не следва да се приеме като нежелание за ползване. Завръщайки се в жилището през този период ищецът би нарушил издадената заповед защита, заради което ще бъде ангажирана наказателната му отговорност за престъпление по чл. 296, ал. 1 НК, а отказът да бъде упражнено едно право, ако с упражняването му правоимащият би извършил престъпление, не е неоснователен и не може да да ползва насрещната страна, като обуслови благоприятни за нея последици, а именно освобождаване от отговорността за заплащане на обезщетение.

Не се установи и че по време на действие на тези мерки ответницата е предлагала на ищеца да ползва имота чрез другиго. Пред свидетелите Р. и Й. ответницата е споделяла, че има намерение да се изнесе от апартамента и да предложи на ищеца да го отдадат под наем или в него да се нанесе той и да ѝ заплаща обезщетение за ползването на нейния дял, но от показанията на тези свидетелки не се установи, че намеренията ѝ са доведени до знанието на ищеца и че той не се е съгласил. Свидетелките не са присъствали на водени

разговори между страните в тази насока, а възпроизвеждат това, което ответницата им е казала. Пред тях обаче Ж. не е твърдяла, че е водила подобни разговори с ищеца, а само че има намерение да направи това. От показанията на свидетелката Р. обаче се установи, че ответницата е сменила ключалката на входната врата на апартамента, за да се чувства по-спокойна, която след изтичане на действие на заповедта за защита през септември 2023г. ищецът се е опитал да разбие, за да влезе, а от показанията на нея и на свидетелката Й., че тя е останала да живее в имота след отстраняването на Б. от началото на месец юни 2022г. и понастоящем продължава да живее там. Това доказва както обстоятелството, че през процесния период само ответницата е ползвала имота, така и че ищецът е искал да го ползва съобразно правата си.

Следва да се посочи и че дори съсобственикът доброволно е напуснал имота, който другият съсобственик е продължил да ползва самостоятелно, обезщетение за ползването отново се дължи. При регламентиране ползването на съсобствен имот, дори същият да представлява семейното жилище, законодателят е изходил от принципа, че в гражданските отношения е налице възмездност, освен ако е уговорено друго. Следователно, ако страните не са предвидили изрично безвъзмездност на ползването /като при заем за послужване/, обезщетение за ползването се дължи. Уговорки за безвъзмездно ползване на имота за исковия период не се установява да са постигнати от страните. Представените доказателства по делото не налагат подобен извод, а точно противоположния. Отправената от ищеца нотариална покана до ответницата за заплащане на обезщетение и заявените намерения на ответницата да му предложи да отдадат съвместно имота под наем, тя да се изнесе, за да го ползва само той и да ѝ заплаща обезщетение, налагат извод, че Д. Б. не е имал намерение да предостави за безвъзмездно ползване притежаваната от него идеална част от имота на бившата си съжителка и съсобственица.

Доколкото процесният имот е и семейно жилище, в което се отглежда и ненавършилото пълнолетие дете на страните, предложение ищецът да отдаде притежаваната от него $\frac{1}{2}$ ид част чрез отдаването му под наем или в заем на послужване на трето лице освен, че е неприемливо, не може да се счита и за предложение за реално ползване. Оправеното от ползващия съсобственик алтернативно предложение да реализира доход от имота, като отдаде под наем своята идеална част, което не се приеме от неползващия съсобственик, не освобождава ползващия от заплащане на обезщетение. Като съсобственик на общата вещ Д. Б. има правото да ползва реално свойствата и според нейното предназначение, а неизпълнението на реално ползване поражда правото на вземане за паричен еквивалент на ползата от която е лишен съсобственика. Ето защо само предоставяне на реалното ползване на общата вещ препятства възникване на задължението за изпълнение на паричното задължение. В случая изявлението за готовност да бъде допуснат наемател, при това при поставени от другия съсобственик изисквания относно неговия

пол /да е жена/, вместо предоставяне на реално ползване с конкретно предложение, ясно сочи на несъгласие на ползващия вещта съсобственик да предостави реалното ползване на общата вещ. Такова предложение, отправено към лишения от правото да ползва имота вместо предоставяне на реално ползване на вещта, поражда правото да се претендира обезщетение за ползване на имота.

Ето защо съдът намира, че за процесния период в полза на съсобственика Д. Б. е възникнало правото да претендира заплащане на обезщетение за лишаване на правото да ползва имота съобразно притежаваната от него $\frac{1}{2}$ ид. част.

При определяне на размера на дължимото обезщетение следва да се съобрази, че в апартамента заедно с ответницата през процесния период е живяла непълнолетната дъщеря на страните и че на ответницата е предоставено упражняването на родителските права през този период по силата на определението на РС Велинград от 22.11.2022г., с което са постановени привременни мерки по реда на чл. 127, ал. 3 СК в производството по гр. д. 1023/2022г. на РС-Велинград. Затова по аналогия следва да намери приложение установеното в чл. 57, ал. 2 СК правило, според което не се дължи наем за ползваната от ненавършилите пълнолетие деца жилищна площ. Когато семейното жилище се ползва от единият родител и непълнолетното дете на двамата съсобственици, обезщетението, което се дължи на родителя съсобственик, лишен от ползването на жилището, се намалява на половина.

В настоящият случай от заключението на вещното лице по назначената и приета от съда съдебно-оценителна експертиза, месечният наем за $\frac{1}{2}$ ид. част от имота, определен на база сбора от наемната цена по метода на пазарния аналог и метода на вещната стойност, при отчитане на местонахождението на имота, моментното му състояние, функционалното му предназначение и амортизацията на сградата е 298,24 лв. /278, 71 лв. + 19,53 лв.= 298,24 лв./. На ден наемната цена е 9,94 лв. За периода 06.06.2022г. до 14.07.2022г. или за 38 дни размерът на дължимото обезщетение е 377,72 лв., за периода 15.07.2022г.-31.07.2022г. или за 16 дни е 159,04 лв., за периода м. август 2022г. месец август 2023г., включително или за 13 месеца е 3 877,12 лв., а за 14 дни от месец септември 2023г. е 136,16 лв. Наемът за $\frac{1}{2}$ ид. ч. от апартамента, който се полага на ищеца Б. е 4 553,04 лв. Сумата следва да се раздели на две, като се отчита ползваната идеална част от цялото жилище от непълнолетното дете на страните, при което задължението на ответницата остава в размер на 2 275,02 лв. за периода 06.06.2022г.-14.09.2023г., до който размер искът следва да се уважи, а за разликата до претендирания от 4 553,04 да се отхвърли като неоснователен.

Правноирелевантно е, че непълнолетната дъщеря на ответниците учи в друго населено място, където живее на общежитие. Съгласно чл. 126, ал. 1 СК до навършване на пълнолетие местоживеенето на децата е при родителите. В

случая местоживеенето на детето е определено от съда с определението за привременните мерки, учебната година не съвпада с календарната, а през времето когато детето е във ваканция или през почивните дни, то трябва да живее с майка си в имота.

Доколкото вземането е парично върху сумата от 2 275,02 лв. се дължи законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда-21.09.2023г. до окончателното ѝ плащане.

При този изход на правния спор право на разноски имат и двете страни, по арг. на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

Претенцията е своевременно заявена с исковата молба и с отговора, а до приключване на делото в настоящата инстанция са представени и списъци по чл. 80 ГПК.

В производството по делото ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на общо 182, 13 лв. /150 лв. при завеждане на иск и 32,13 лв. при увеличение на неговия размер/, 200 лв. за изготвяне на съдебно-икономическа експертиза и 675 лв. за адвокатско възнаграждение, платено в брой.

Съобразно уважената част от иска на ищеца се дължат разноски размер на 91,00 лв. за държавна такса, 99,93 лв. за съдебно-счетоводна експертиза и 337,28 лв. адвокатско възнаграждение или общо 528,21 лв.

Макар съгласно чл. 2, ал. 8 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размера на адвокатските възнаграждения при процесуално представителство, защита и съдействие, осъществявано в съдебни и административни учреждения, намиращи се извън населеното място, в което е кантората на адвоката, във възнаграждението, определено по реда на тази наредба, да не се включват сумите за пътни разходи и престой, в случая на процесуалния представител не се дължат разноски за пътуване до гр. Велинград в размер на 136,38 лв. Представените касови бележки за закупено гориво бензин на 18.12.2023г. на 25.01.2024г. и на 08.02.2024г. на стойност общо 103,90 лв. не доказват, че горивото е заплатено от адвоката или от неговия доверител, тъй като данни за това не се съдържат в тях. Освен това документ за заплатено гориво на 07.12.2023г. изобщо не е представен, а сумата по касовите бележи не съответства на посочената в списъка за разноски.

По тези съображения претенцията за разноски в тази част е неоснователна и следва да се отхвърли.

По делото ответницата е направила разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., което е минималния размер по Наредба № 1/09.07.2004г. Съобразно отхвърлената част от иска ѝ се дължат разноски за процесуално представителство в размер на 200,75 лв.

Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на разноските. По делото са проведени общо четири открити съдебни заседания,

на които процесуалният представител на ответницата се е явявал, като само едно от тях е отложено по причина на ответницата /това на 18.12.2023г., когато е поискано да се допусне до разпит втори свидетел/. С това обаче не може да се приеме, че е налице злоупотреба с процесуални права от нейна страна и несвоевременно приключване на правния спор.

По изложените съображения, настоящият състав на Районен съд-Велинград

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 31, ал. 2 ЗС, С. Ж. Ж., ЕГН: ***** от гр. Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап. 1, да заплати на Д. С. Б., ЕГН: ***** от гр. Велинград, ул. ***** № 20 А, сумата от 2 275,02 лв. /две хиляди двеста седемдесет и пет лева и 2 ст./, представляваща обезщетение за ползване на притежавана от ищеца 1/2 идеална част от недвижим имот- самостоятелен обект в сграда и идентификатор 10450.502.677.1.21 по КKKP одобрени със Заповед РД -18-1214/06.06.2018 г на ИД на АГKK, с предназначение – жилище, апартамент, находящо се във Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап. 1, за периода от 06.06.2022 г до 14.09.2023 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба-21.09.2023г. , до окончателно изплащане, като отхвърля иска за разликата над тази сума до претендираната от 4 553,04 лв.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, С. Ж. Ж., ЕГН: ***** от гр. Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап. 1 да заплати на Д. С. Б., ЕГН: ***** от гр. Велинград, ул. ***** № 20 А, разноси по гр. д. 910/2023г. по описа на Районен съд-Велинград в размер на общо 528,21 лв., съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, Д. С. Б., ЕГН: ***** от гр. Велинград, ул. ***** № 20 А да заплати на С. Ж. Ж., ЕГН: ***** от гр. Велинград, бул. ***** № 206, ет. 5, ап. 1, разноси по гр. д. 910/2023г. по описа на Районен съд-Велинград в размер на 200,75 лв., съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Пазарджик, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велинград: _____